

KAJ NAS UČI PRATIKA?

6. Božič in Velika noč.

Marica: Zopet Vas prosimo, babica, da bi razsodili v neki reči, o kateri sva z Jan-
kom nasprotnih misli. Janko trdi, da je
o Veliki noči lepše, jaz pa pravim, da o
Božiču.

Babica: Preden morem razsoditi, moram slišati
vzroke, ki jih imata vsak za svojo trditev.

Janko: O Božiču razsaja huda burja, treba je
gaziti sneg, mraz pa je tako nadležen, da je treba kar
ušesa zakrivati in z nogami stopicati, če nočeš ozebsti.
Oh, o Veliki noči je pa že začetek ljube pomladi,
solnce že tako prijetno sije, cvetice se prikazujejo iz
tal in ptički nas veselo pozdravljajo.

Babica: Marica, zdaj pa ti govori!

Marica: Meni se pa zato tako lepo zdi o Bo-
žiču, ker imamo ljubke jaslice v cerkvi in doma, pa
prekrasno božično drevesce, polno lučic in drago-
cenih daril. In kako nebeško lepo je v cerkvi, posebno
pri polnočnici, ko je vse razsvetljeno v cerkvi, kakor
bi bilo podnevi, — pa to rajsko veselo pevanje bo-
žičnih pesmi! . . .

Babica: Že vidim, da ne bo težko razsoditi in
poravnati vajinega prepira. Prati ka naj odloči! Vidva
nista oba na istem stališču, zato sodita različno. Saj
smo že takoj v začetku razvideli, da nam pratika meri
in določuje čas v dvojnem oziru, v naravnem in nad-
naravnem, ter nas uči, kako nam je čas uporabljati v
telesno in dušno korist, za čas in za večnost.

Tako seveda ne bosta nikoli edina, če se eden
opira le na to, kar nam daje narava, drugi pa na to,
kar nam nudi sv. Cerkev. Najprej se zmenimo o zimi
in pomladi brez ozira na praznike, potlej pa ocenimo
še praznike. — V naravi je sicer marsikaj prijetnejše
spomladi nego pozimi, dasi ima tudi zima svojo pri-
kupno stran: ali ne vesta več, kako ste se zadovoljno
grelili in igrali ob gorki peči, koliko otroške zabave je
bilo tudi s snegom in na ledu! Če ste se zunaj na-

veličali mraza, vam je pa bila v sobi gorkota tem prijetnejša. Vem, da bi vam tudi ljubka pomlad ne bila tako všeč, ko bi ne bilo zime poprej. Vendar tukaj odločuje dušna stran. Le pomislite, kako pusta in otožna bi bila šele mračna in mrzla zima, ko bi ne imeli božičnih praznikov! Kako pa nam omilijo ti ganljivi prazniki zimske dneve! Pa tudi pričetek vesele pomladi dobi svoj pravi sijaj šele po veličastnem obhajanju Kristusovega vstajenja o Veliki noči. Saj brez velikonočnih praznikov bi skoro ne vedeli, kaj je lepota pomladi!

Pa to veselo korist imajo prazniki le za one, ki jih res pobožno praznujejo po namenu in v duhu sv. Cerkve. Zato pa vselej, kadar se bližajo glavni prazniki, ponavljam z vami one dogodke, katerih spomin obhajamo te prazniške dni, ter zahtevam, da mi pripovedujete, kar ste se učili o njih v svetih zgodbah in v katekizmu. Zato sem vam razlagala pomen jaslic in božičnega drevesca ter drugih bogoljubnih šeg, ki jih obhajamo o Božiču. Zato smo se enako skrbno pripravljali, da bi vredno obhajali skrivnosti velikega in velikonočnega tedna.

O da, pratike nimamo zato, da bi po njej le šteli praznike, marveč nam je tudi v opomin, da jih prav praznujemo. Pratika nam bodi voditeljica, ki naj nas takorekoč prisili, da bomo to, kar se učimo, tudi izvrševali v dejanju in življenju, tako kakor bi se vse še enkrat ponavljalo pred našimi očmi in posebej za nas!

* * *

4. maja

Sveti Florijan. Malo je svetnikov, ki bi se tolikrat imenovali in na pomoč klicali kot sv. Florijan. To splošno zupanje kaže gotovo tudi slavo svetnikovo. Mi Avstrijci ga moramo pa še posebno častiti in se mu priporočati, ker je bil rojen in mučeniške smrti umrl v našem cesarstvu, tam blizu meje, ki deli Zgornje

Avstrijsko od Spodnjega.

Sv. Florijan je bil rimski vojak za časa cesarja Dioklecijana, ki je bil zelo neusmiljen preganjalec

kristjanov. Tam, kjer se steka reka Aniža v Donavo, je bil utrjen vojaški tabor. Med rimskimi vojaki je bilo že mnogo kristjanov. Ko se je pričelo Dioklecijanovo preganjanje, je dal cesarski oblastnik 40 vojakov vreči v ječo. Ko to izve Florijan, se mu gre sam naznanit, da je tudi kristjan. Oblastnik ga ukaže neusmiljeno pretepesti in z železnimi grebeni po plečih razmesariti. Florijan ostane stanoviten. Ne morejo ga pregovoriti, da bi daroval malikom. Zato ga obsodijo v smrt. Privežejo mu velik kamen na vrat in ga vržejo v reko Anižo. Valovi zaneso njegovo sveto telo na neko iz vode molečo skalo, kamor prileti orel, kakor bi ga hotel stražiti. Pobožna gospa ga da skrivaj odnesti in pokopati tam, kjer je sedaj samostan sv. Florijana.

Slika se v vojaški obleki, izlivajoč iz golide vodo na gorečo hišo, zato, ker je v vodi prestal mučeniško smrt, ali pa tudi zato, ker se je neki ogljar, ki je bil padel v žareče oglje, nepoškodovan rešil po priprošnji sv. Florijana.

Naj bi ta mogočni priprošnjik tudi varoval našo ljubo mladino še strašnejšega ognja grešne strasti in večnega pogubljenja.

15. maja

Sv. Izidor je bil doma iz Madrida, glavnega mesta na Španskem. Bil je sin ubožnih staršev. Rad bi bil hodil v šolo, a branilo mu je uboštvo in nikogar ni bilo, da bi ga bil podpiral. Torej si je moral izvoliti delavski stan. Pri nekem bogatem gospodu je služil za kmetskega hlapca.

Kakor je bil zvest služabnik svojega zemeljskega gospodarja, enako zvesto je služil svojemu nebeškemu Gospodu ter je bil vsak dan pri sv. maši, preden je šel na delo. Zlobni ljudje pa so ga raditega tožili pri gospodarju, češ, da zanemarja delo. Da bi se prepričal, kaj je na tem, gre nekega jutra gospodar sam zgodaj na polje. Izidorja sicer ni našel; bil je takrat v cerkvi in je molil. Kako pa se začudi, ko zagleda belo oblečenega mladeniča, ki orje na njegovi njivi. Ko je bil Izidor pri sv. maši, je prišel angel na polje in je oral mesto hlapca. To je zelo pre-

treslo dobrega gospodarja, popolnoma je zaupal hlapcu Izidorju in mu ni branil hoditi v cerkev, kakor si je želel. Tega je bil dobri posel zelo vesel in se je posvetil po krščanskem pravilu: „Moli in delaj!“

VRABEC IN LASTOVKA.

Basen.

Vravec: „Ej, lastovičica, čiv, čiv! . . .
Ne grem tu vun, dokler bom živ!
Kaj mar mi tvoje so prošnje,
naj bodo še tako lepe!
Zdaj jaz sem tukaj gospodar.
Pravica tvoja? — Kaj mi mar! . . .“

Lastovka: „Še enkrat, vrabček, te svarim
poprej, ko k sestricam zletim
in jim povem, da vrabec smel
je moje gnezdece zasél.“

Vravec: „Hihihih! . . . Le zleti, le!
Kaj mar mi tvoje so sestre!
Jaz se v trdnjavi brānil bom,
jaz kljuval bom in ranil bom.
Ve vse me ne premagate.
Hihihih! . . . Le zleti, le!“ —

Zletela lastovičica.

Vravec: „Čiv, čiv! Čiv, čiv! Čiv, čiv! Čiv, čiv!
Pomagaj mi, kdor še je živ!
Zazidati me mislijo — —
Da nisem mislil prej na to!
Čiv, čiv! Čiv, čiv! Čiv, čiv! Čiv, čiv!
Pomagaj mi, kdor še je živ!“ —

Zaman, zaman! Pomoči ni,
naj vrabček še tako kriči! . . .

Razdražene so lastovke
nasilneža zazidale.

Ianko Polák.

